

FRÉTTATILKYNNING 12/2020

Dómur í máli E-10/19 *Bergbahn Aktiengesellschaft Kitzbühel* gegn *Meleda Anstalt*

KRAFA UM STAÐFESTINGU Á AUÐKENNI RAUNVERULEGRA EIGENDA

Með dómi sem kveðinn var upp í dag veitti EFTA-dómstóllinn ráðgefandi álit við spurningum sem bárust frá áfrýjunardómstóli Liechtenstein (*Fürstliches Obergericht*) um túlkun á tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/849 frá 20. maí 2015 um ráðstafanir gegn því að fjármálakerfið sé notað til peningaþvættis eða til fjármögnunar hryðjuverka („tilskipunin“).

Bergbahn Aktiengesellschaft Kitzbühel („Bergbahn“) höfðaði mál gegn eiganda sínum, lögaðilanum Meleda Anstalt („Meleda“), og fór fram á að Meleda yrði gert að veita upplýsingar og færa fram sönnun um raunverulega eigendur sína. Meleda hefur fullyrt að enginn einstaklingur fari með beina eða óbeina stjórn í félaginu og hefur óskað eftir því við Bergbahn að stjórnarmaður Meleda verði skráður á skrá um raunverulega eigendur.

Með spurningum sínum leitaði landsdómstóllinn eftir túlkun EFTA-dómstólsins á 1. mgr. 30. gr. tilskipunarinnar. Landsdómstóllinn leitaði svara við því hvort lögaðilum beri skylda til að staðfesta upplýsingar um raunverulega eigendur með því að óska eftir undirliggjandi gögnum, hvort það hafi þýðingu að raunverulegur eigandi sé lögaðili með skráð aðsetur í EES-ríki og að stjórnarmenn þess þurfi að uppfylla ákveðnar faglegar kröfur. Þá hvort og að hve miklu leyti meginreglan um lágmörkun gagna í almennu persónuverndarreglugerðinni hefur áhrif á þau gögn sem á að veita, hvernig sanna verði að einstaklingur sé ekki eigandi eða stjórnandi félags og hvort lögaðila sé gert að höfða mál til þess að öðlast upplýsingar um raunverulega eigendur þess.

EFTA-dómstóllinn taldi að túlka yrði 1. mgr. 30. gr. tilskipunarinnar með þeim hætti að hún krefðist þess að lögaðili gerði viðeigandi ráðstafanir til að staðfesta hver raunverulegur eigandi hans væri, svo sem að krefjast viðeigandi gagna, þegar aðstæður vekja vafa um nákvæmni þeirra upplýsinga sem berast. Það hefur hvorki áhrif á þessa skyldu að eigandi sé lögaðili með skráð aðsetur í EES-ríki né að stjórnarmaður uppfylli ákveðnar faglegar kröfur.

Enn fremur taldi dómstóllinn að það væri landsdómstólsins að ganga úr skugga um að hve miklu leyti upplýsingar um raunverulegt eignarhald væru unnar í samræmi við meginregluna um lágmörkun gagna í c. lið 1. mgr. 5. gr. almennu persónuverndarreglugerðarinnar með því að vera nægilegar, viðeigandi og takmarkast við það sem nauðsynlegt er til að bera kennsl á og, ef þörf krefur, staðfesta raunverulegan eiganda. EFTA-dómstóllinn taldi einnig að ekki væri unnt að túlka v. lið b. liðar 6. mgr. 3. gr. og c. lið 6. mgr. 3. gr. tilskipunarinnar með þeim hætti að það sé skylda fyrir hendi til að sanna að einstaklingur fari ekki með óbeint eignarhald eða endanlega stjórn. Að lokum taldi EFTA-dómstóllinn að tilskipunin krefðist þess ekki að lögaðilar höfðuðu mál gegn eigendum sínum til þess að afla upplýsinga um raunverulega eigendur.

Dóminn í heild sinni er að finna á vefslóð EFTA-dómstólsins: www.eftacourt.int.

Fréttatilkynning þessi er ekki opinbert skjal. Dómurinn sjálfur gildir.